

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.348 van 30 maart 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 november 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 14 oktober 2008 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. SCHOUTEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker, die op 9 oktober 2007 het Rijk is binnengekomen, diende op 10 oktober 2007 een asielverzoek in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken verzocht op 8 november 2007 aan de Griekse autoriteiten om de overname van verzoeker op basis van de verordening nr. 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 343/2003/EG).

1.3. Op 9 juni 2008 willigden de Griekse autoriteiten het overnameverzoek in.

1.4. Bij aangetekend schrijven van 9 oktober 2008 diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.5. Op 14 oktober 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 26 quater). De motivering van deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“(….)In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

(…)

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 18§7 en art. 10§1 van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Betrokkene reisde samen met zijn vrouw (M.S.) en hun drie kinderen. Bij controle in België van de vingerafdrukken werd er voor betrokkene zijn echtgenote een positief resultaat voor Griekenland verkregen. Voor betrokkene zelf werd er geen resultaat verkregen.

Op 08/11/2007 richtten de Belgische autoriteiten een overnameverzoek aan de Griekse autoriteiten en de Griekse overheid heeft op datum van 09/06/2008 ingestemd met de vraag tot overname van bovengenoemde persoon. Betrokkene verklaart in juli/augustus 2007 samen met zijn echtgenote (M.S.) en hun drie kinderen uit Afghanistan te zijn vertrokken en via Iran naar Turkije te zijn gereisd. Betrokkene verklaart dat hij bij het verlaten van de boot die in Turkije was vertrokken en hen naar een voor hem onbekend land had gebracht, hij en zijn familie werden tegengehouden. Betrokkene verklaart dat zijn vingerafdrukken niet werden genomen. Hij verklaart dat deze van zijn echtgenote wel werden genomen. Betrokkene verklaart dat hij en zijn gezin een nacht werden vastgehouden. Vervolgens verklaart betrokkene verder te zijn gereisd. Op 10/10/2007 vroeg betrokken asiel in België. Betrokkene heeft geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden – België was de keuze van de smokkelaar. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in de lidstaten. Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op basis van art. 3§2 of art. 15 van de Verordening.

De Griekse autoriteiten bevestigen uitdrukkelijk in hun akkoord dat betrokkene een asielaanvraag kan indienen bij zijn terugkeer in Griekenland. Griekenland heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft betrokkene geen aantoonbare informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Griekse autoriteiten.

Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Integendeel, betrokkene beweert zelfs niet te weten in welk land hij werd tegengehouden. De Griekse autoriteiten zullen bovendien tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk binnen de vijf (5) dagen verlaten en dient hij (zij) zich aan te bieden bij (2)de bevoegde Griekse autoriteiten. (...)”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Gegrondheid van het beroep.

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het vertrouwensbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing niet verwezen wordt naar zijn aanvraag om, op basis van medische redenen, tot een verblijf gemachtigd te worden.

2.1.1. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht moet worden opgemerkt dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. In de motivering van de beslissing, wordt onder verwijzing naar artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 10, punt 1, en 18, punt 7, van de verordening 343/2003/EG, gesteld dat de Griekse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor verzoekers asielaanvraag. Tevens wordt aangegeven dat verzoeker verklaarde geen familie in België te hebben, dat verzoeker geen informatie aanbracht over een incorrecte behandeling door de Griekse autoriteiten en dat hij geen specifieke elementen aanhaalde om toe te lichten waarom zijn asielaanvraag in België zou moeten behandeld worden. Verder wordt nog geduïd dat de Griekse autoriteiten uitdrukkelijk hebben bevestigd dat verzoeker een asielaanvraag zal kunnen indienen bij zijn terugkeer naar Griekenland, dat Griekenland het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie) ondertekend heeft en dat de Griekse autoriteiten op dezelfde objectieve wijze als de Belgische autoriteiten beslissen over de gegevens die aangebracht worden in het kader van een asielverzoek. De Raad besluit derhalve dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De formele motiveringsplicht heeft voorts niet tot gevolg dat indien een overheid een beslissing neemt met betrekking tot de vaststelling van het land dat bevoegd is voor de behandeling van een asielverzoek, zij tevens toelichting dient te verstrekken over het standpunt dat zij zal innemen met betrekking tot een aanvraag om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden of dat zij op enigerlei wijze naar een dergelijke aanvraag dient te verwijzen.

2.1.2. Daar een asielaanvraag en een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden twee van elkaar onderscheiden aanvragen zijn, kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij lijkt te willen aanvoeren dat het getuigt van onzorgvuldigheid om bij de vaststelling van het land dat bevoegd is voor de behandeling van zijn asielverzoek geen rekening te houden met zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag indient om tot een verblijf gemachtigd te worden, heeft geenszins tot gevolg dat het bestuur geen standpunt kan innemen omtrent de Staat die bevoegd is voor de behandeling van een eerder door deze vreemdeling ingediend asielverzoek en verhindert evenmin dat het bestuur vaststelt dat deze vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft en derhalve overgaat tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden heeft immers geen schorsende werking. Ten overvloede

wijst de Raad erop dat verzoeker de chronische medische problemen waarnaar hij in zijn verzoekschrift refereert niet de moeite waard achtte om te vermelden toen hij door het bestuur gehoord werd op 31 oktober 2007. Hij verklaarde toen immers geen gezondheidsproblemen te hebben. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden waar hij, in zijn repliekmemorie, stelt dat in ieder geval diende nagegaan te worden of zijn ziekte in Griekenland kon behandeld worden.

2.1.3. Inzake de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel verwijst verzoeker naar de verklaringen die door een ambtenaar zouden zijn afgelegd op een vergadering. De Raad dient evenwel op te merken dat het aan de bevoegde minister toekomt om beleidsbeslissingen te nemen en dat het bestuur niet gebonden is door wat een ambtenaar, los van een individueel dossier, verklaard zou hebben. Ook dient te worden benadrukt dat verzoeker zelf aangeeft dat de betrokken ambtenaar slechts zou gesteld hebben dat geen bevel om het grondgebied zal worden afgegeven *“na een negatieve asielbeslissing zolang er nog een verzoek op grond van artikel 9ter hangende is”*, terwijl er in casu geen sprake is van een afwijzing van het asielverzoek. Daarnaast blijkt uit het door verzoeker aangebrachte citaat dat de betrokken ambtenaar, specifiek wat betreft *“een persoon die in een Dublinprocedure verwickeld zit”* zou gesteld hebben dat deze vreemdeling *“niet zal verwijderd worden”* zolang zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet behandeld is. Uit deze uitspraak kan afgeleid worden dat het bestuur ervoor opteert om in bepaalde situaties niet over te gaan tot een gedwongen tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten, doch geenszins dat het bestuur er zich toe zou verbonden hebben geen standpunt in te nemen over het land dat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek. Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, van artikel 15 van de verordening nr. 343/2003/EG, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het voorzichtigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 33 van de Vluchtelingenconventie.

2.2.1. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

2.2.2. Artikel 15, punt 1, van de verordening 343/2003/EG, waarvan evenzeer de schending wordt aangevoerd, luidt als volgt:

“1. Iedere lidstaat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden. In dat geval behandelt deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun toestemming geven.

2. Wanneer de ene betrokkene afhankelijk is van de hulp van de andere wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de asielzoeker kan blijven bij of wordt herenigd met een familielid dat zich op het grondgebied van een van de lidstaten bevindt, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden.

3. Indien de asielzoeker een niet begeleide minderjarige is die in een andere lidstaat één of meer familieleden heeft die voor hem kunnen zorgen, herenigen de lidstaten, indien mogelijk, de minderjarige met deze verwanten, tenzij dit niet in het belang van de minderjarige is.

4. Indien de aangezochte lidstaat zo'n verzoek inwilligt wordt de verantwoordelijkheid voor de behandeling aan deze staat overgedragen.

5. De voorwaarden en procedures voor de toepassing van dit artikel, inclusief de bemiddelingsprocedures ter oplossing van eventuele geschillen tussen lidstaten over de noodzaak om de betrokkenen te herenigen of de plaats waar dat moet gebeuren, worden vastgesteld overeenkomstig de in artikel 27, lid 2, bedoelde procedure."

Uit dit artikel kan geen verplichting afgeleid worden voor de Belgische Staat om een asielverzoek te behandelen indien, overeenkomstig de bepalingen van de verordening 343/2003/EG, een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van deze aanvraag. In de bestreden beslissing wordt bovendien duidelijk aangegeven waarom de Belgische autoriteiten geen gebruik wensen te maken van de door artikel 3, punt 2, of artikel 15 van de verordening 343/2003/EG geboden mogelijkheid. Zo wordt gemotiveerd dat verzoeker verklaarde geen familie in België te hebben, dat verzoeker geen informatie aanbracht over een incorrecte behandeling door de Griekse autoriteiten en dat hij geen specifieke elementen aanhaalde om toe te lichten waarom zijn asielaanvraag in België zou moeten behandeld worden. Deze stelling vindt steun in de stukken van het aan de Raad ter beschikking gestelde dossier.

Een schending van artikel 15 van de verordening 343/2003/EG, al dan niet in combinatie met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.3. Door daarnaast louter voor te houden dat het bestuur niet verplicht is artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet toe te passen, toont verzoeker geen schending aan van deze wetsbepaling.

2.2.4. Inzake de aangevoerde schending van artikel 33 van de Vluchtelingenconventie moet worden geuid dat deze bepaling het verbod inhoudt voor de Verdragsluitende Staten om, op welke wijze ook, een vluchteling uit te zetten of terug te leiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

Verzoeker voert in wezen aan dat de Griekse asielprocedure een aantal structurele tekortkomingen kent waardoor het risico bestaat dat het uit artikel 33 van de Vluchtelingenconventie voortvloeiende verbod op het uitzetten of terugleiden van vluchtelingen miskend wordt. Hij verwijst in dit verband voornamelijk naar het standpunt van het UNHCR, naar de verslagen van een aantal gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties, naar de procedure die door de Europese Commissie werd ingeleid bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, naar een verslag van het LIBE-comité van het Europees Parlement en naar het rapport van het Comité ter Preventie van Foltering van 8 februari 2008.

De Raad sluit niet uit dat de Griekse nationale asielwetgeving zoals die in het verleden bestond mogelijk niet in overeenstemming was met de normen die voortvloeien uit internationale en supranationale rechtsregels. Uit de door verweerder neergelegde stukken blijkt evenwel dat de Griekse autoriteiten de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de

richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht hebben omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn. Daarnaast moet worden vastgesteld dat Griekenland, een Europese lidstaat die bovendien ook de Vluchtelingenconventie heeft ondertekend, expliciet heeft bevestigd dat verzoeker in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van verzoeker zal noodzakelijkerwijs behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Ter terechtzitting is ook gebleken dat de procedure die de Europese Commissie bij het Hof van Justitie van de Europese gemeenschappen (zaak C-130/08) tegen Griekenland heeft ingesteld van de rol werd geschrapt. Tevens moet worden opgemerkt dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op algemene verslagen waarvan niet blijkt dat zij, gelet op de hervormingen van het van het Griekse asielsysteem van juli 2008, nog enige actualiteitswaarde hebben.

Er moet daarnaast ook op gewezen worden dat uit het gegeven dat het percentage aan vreemdelingen dat erkend wordt als vluchteling in Griekenland verschillend is van dat in andere lidstaten niet noodzakelijkerwijze voortvloeit dat de Griekse autoriteiten de op Europees niveau vastgelegde regels niet correct toepassen. Binnen het vastgelegde kader is het de verschillende lidstaten immers toegelaten om een ruimere invulling te geven aan de voorziene beschermingsstatuten. Het feit dat een lidstaat zich strikter houdt aan de voorgescreven minimumnorm houdt evenwel niet in dat deze norm miskend wordt. Daarenboven dient elke aanvraag individueel onderzocht te worden en is het erkenningspercentage uiteraard ook gekoppeld aan de achtergrond van de vreemdelingen die een asielverzoek indienen. Door te verwijzen naar kwantitatieve gegevens wordt geen inbreuk op de door verzoeker aangevoerde regels aangetoond.

Het feit dat door een aantal rechtscolleges, in het kader van procedures in kort geding, procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid of procedures gericht op het opleggen van voorlopige maatregelen, beslist werd geen uitvoering van maatregelen tot verwijdering naar Griekenland toe te laten, toont aan dat het in specifieke gevallen aangewezen was om, alvorens toepassing te maken van de bepalingen van de verordening 343/2003/EG, de mogelijke schending van bepaalde rechtsregels aan een verder onderzoek te onderwerpen en intussen de rechten van de betrokkenen veilig te stellen, maar leidt in voorliggende zaak niet tot de vaststelling dat, gezien de stukken eigen aan het dossier, verzoeker het slachtoffer dreigt te worden van een terugleiding naar Afghanistan.

Het feit dat de Raad in een ander dossier besliste tot de vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, laat op zich ook niet toe te besluiten dat de in casu bestreden beslissing dient vernietigd te worden. Elke zaak dient immers individueel onderzocht te worden.

In zijn repliekmemoirie poogt verzoeker nogmaals in twijfel te trekken dat hij in Griekenland in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielverzoek in te dienen en aldus het risico bestaat dat hij zonder meer zal teruggestuurd worden naar Afghanistan. Hij miskent hierbij evenwel het feit dat verweerder van de Griekse autoriteiten de schriftelijke garantie kreeg dat verzoeker de kans zal hebben om een asielaanvraag in te dienen.

Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting niet aannemelijk dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 33 van de Conventie van Genève of tot een dergelijke schending zal leiden.

2.2.5. Verzoeker voert ook de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient verzoeker aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel van het 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002 nr. 105.233; RvS, 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In zoverre verzoeker opnieuw verwijst naar het risico dat hij door de Griekse autoriteiten, zonder een voldoende toegang gehad te hebben tot de asielprocedure, naar zijn land van herkomst zal teruggeleid worden, verwijst de Raad naar de bespreking van het vorige onderdeel van het middel.

Wat betreft de gezondheidsproblematiek van verzoeker kan slechts worden herhaald dat verzoeker deze zelf niet van die aard achtte om hierover enige bemerking te maken toen hij hierover ondervraagd werd en dat uit het door verzoeker ondertekende gehoorverslag blijkt dat hij verklaarde in goede gezondheid te zijn. De verwijzing naar het door verzoeker in het kader van een aanvraag om, overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf toegelaten te worden overgemaakte medisch getuigschrift, waaruit niet blijkt dat in Griekenland de vereiste medische infrastructuur - zo deze al nodig zou zijn, gelet op het karakter van de alsnog aangevoerde medische problematiek - zou ontbreken en waaruit evenmin blijkt dat verzoeker niet zou kunnen afreizen naar Griekenland, laat ook niet toe vast te stellen dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing tot een schending van artikel 3 van het EVRM zou leiden.

Nu verzoeker zich verder beperkt tot een verwijzing naar documentatie die enerzijds van algemene aard is en die anderzijds niet langer als actueel kan beschouwd worden gezien de wijzigingen in de Griekse nationale wetgeving en gelet ook op het door verweerder bijgebrachte verslag van recentere datum waaruit blijkt dat de Griekse autoriteiten, rekening houdende met de grote toevloed aan asielzoekers waarmee het land geconfronteerd wordt, de opvang van de asielaanvragers toch hebben geoptimaliseerd en de randvoorwaarden om tot een correcte behandeling van een asielaanvraag te komen hebben aangepast, kan geen schending van artikel 3 van het EVRM vastgesteld worden.

Gelet op voorgaande uiteenzetting is de verwijzing van verzoeker naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM 7 maart 2000, nr. 43.844/98, *Ti/Verenigd Koninkrijk*; EHRM 28 februari 2008, nr. 37.201/06 *Saadi/Italië*) niet dienend.

2.2.6. Gelet op voorgaande uiteenzetting kan ook geen schending van het '*voorzichtigheidsbeginsel*' vastgesteld worden.

2.2.7. In zoverre verzoeker nog stelt dat de bestreden beslissing onredelijk is, moet worden benadrukt dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter evenwel niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast dat de overheid in

redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.